

Arrest

nr. 198 050 van 16 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. CALLEWAERT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 1 januari 1996 in Ahwaz, Iran. U bezit de Afghaanse nationaliteit, bent soennitische moslim van religie en Pashtu van etnie. Uw moedertaal is echter Dari. Uw ouders zijn B. M. E. (O.V.:X) en B. P. (O.V.: X). U hebt ook twee broers: B. M. D. (O.V.: X) en B. O. (O.V.: X). In 1996 verhuisden uw ouders naar Iran en vervolgens naar Pakistan. In 2002 keerde het gezin terug naar het district Char Asyab van de provincie Kabul in Afghanistan.

Volgens uw vader hoorde uw dorp Char Qala inderdaad vroeger bij het district Char Asyab, maar werd het onder het regime van Najibullah overgeheveld naar de stad Kabul en nu ligt het in het zesde district van de stad. Uw vader was intussen echter naar het Verenigd Koninkrijk doorgereisd en voegde zich pas in 2005 weer bij jullie in Afghanistan. In Afghanistan ging u naar de lagere school.

In 2008 verliet u samen met uw broers en uw moeder Afghanistan. Jullie reisden per vliegtuig naar India en vervolgens naar Syrië van waaruit jullie over land de reis verder zetten tot België waar jullie op 26 mei 2008 aankwamen. Op 3 november datzelfde jaar vervoegde uw vader jullie en diezelfde dag vroegen uw beide ouders asiel aan. Het asielrelaas van uw ouders hield in dat uw vader, omwille van zijn werk onder het communistische regime van Najibullah, werd bedreigd door de partijen Jamiat en Hezb-i-Islami, in het bijzonder door commandant S.. Daarom zou uw gezin in 1996 Afghanistan zijn moeten ontvluchten. Na jullie terugkeer staken die problemen opnieuw de kop op: uw broer O. werd ontvoerd en toen uw vader dit ging aangeven bij de politie werd hij eveneens vastgehouden. Uiteindelijk kwamen zowel uw broer als uw vader vrij na de betaling van losgeld. Naast deze ontvoeringen zou ook uw moeder bedreigd zijn omwille van haar werk als lerares. Op 29 april 2009 werd deze asielaanvraag afgewezen. Uw ouders gingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), maar dit beroep werd op 4 september 2009 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw ouders gingen hiertegen in beroep bij de Raad van State (RVS), maar de RVS verwierp dit beroep op 20 oktober 2009.

Op 21 januari 2011 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in. Op 12 juni 2013 werd die wederom geweigerd en het beroep bij de RVV werd op 19 december 2013 opnieuw afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U deed in 2013 ook een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 januari 2014 dienden u en uw broers een eerste asielaanvraag in eigen naam in. U verwees in eerste instantie naar het relaas van uw ouders, waarbij ook de ontvoering van uw broer O. in 2007 is inbegrepen. Verder haalde u aan te vrezen voor rekrutering door gewapende groeperingen. U zou dat risico lopen omdat u geen familienetwerk heeft dat u kan beschermen en omdat de taliban en Hezb-i-Islami zich nog zullen herinneren dat uw vader vroeger met het communistische regime werkte. Ook vreest u ontvoerd te worden. U zou in Afghanistan immers herkend worden als iemand die uit het Westen is teruggekeerd en daaruit kan men afleiden dat u welvarend bent en een goede losprijs zou kunnen opbrengen. Het feit dat men zich nog zou herinneren dat uw vader vroeger voor het communistische regime werkte vergroot dit risico. De mogelijkheid voor ontvoering wordt ook geïllustreerd door uw broer O. die reeds ontvoerd werd. Tenslotte vermeldde u ook de in het algemeen gevaarlijke situatie in Afghanistan, het gebrek aan studiemogelijkheden, de moeilijkheid om u aan een nieuw schoolsysteem aan te passen, en het taboe dat op muziek rust, terwijl u graag verder muziek zou willen spelen. Uw advocaat voegde hier nog aan toe dat uw vrijere, verwesterde levensstijl u zou kunnen doen botsen met de conservatievere Afghaanse waarden om u heen. Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: een vertaling van een rapport van het middelbaar onderwijs in Afghanistan, twee Belgische schoolrapporten en een document van uw muziekschool. Op 22 september 2015 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het CGVS. Op 17 februari 2016 werd de beslissing gevolgd door de RvV. U diende vervolgens geen cassatieberoep in.

Op 20 juli 2016 dient u hier een tweede asielaanvraag in. U herhaalt verwesterd te zijn en niet meer te kunnen terugkeren naar Afghanistan. U vreest bovendien ontvoerd te worden in Afghanistan door islamisten zoals Islamitische Staat. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een brief van uw advocaat neer dd. 29 februari 2016 waarin deze onder meer verwijst naar het nieuwe risicoprofiel van verwesterde personen in de UNHCR Guidelines van 19 april 2016. Op 22 augustus 2016 brengt u nog enkele krantenartikelen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul binnen op het CGVS.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Zo blijkt dat u zich voor uw nieuwe asielaanvraag deels baseert op elementen die al werden aangehaald in uw eerste asielaanvraag, met name het gegeven dat u gezien uw lange verblijf in België bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd.

Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden gezegd dat u uw verwestersing onvoldoende concreet aantoont, zoals al is gebleken in uw eerste asielaanvraag en werd bevestigd door de RvV. U verwijst bij uw tweede asielaanvraag voornamelijk naar de brief die u van uw advocaat gekregen heeft ter ondersteuning van uw nieuwe asielaanvraag. Het dient te worden gezegd dat in deze brief vooral veronderstellingen staan en er verwezen wordt naar een reeks algemene rapporten. Bovendien werd een groot deel van deze verwijzingen reeds opgeworpen in de loop van uw eerste asielaanvraag. Bijgevolg werden ze al beoordeeld door de RvV die uw asielaanvraag afwees.

De bijkomende verwijzing naar de UNHCR Guidelines van 19 april 2016, waarin het risicoprofiel van personen die als verwesterd worden aanzien werd vermeld, volstaat niet om uw eigen vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico aan te tonen. U dient deze vrees immers in concreto aan te tonen, iets waar u niet in geslaagd bent. U haalt immers zelf geen enkel argument aan. U berust in het verwijzen naar de brief die u van uw advocaat ontvangen heeft.

Uw advocaat legde ook verschillende documenten neer die aan dienen te tonen dat u verwesterd bent. Echter uit deze documenten blijkt niet dat u dermate verwesterd bent dat u niet meer in Afghanistan zou aarden. Het feit dat u hier onderwijs volgt en actief bent in het verenigingswezen tonen nog niet aan dat deze bezigheden een onontbeerlijk deel uitmaken van uw identiteit en dat hierbij fundamentele rechten worden geschonden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. U heeft niet aangetoond dat u niet meer staat zou zijn u aan te passen aan de geldende normen en waarden van de Afghaanse maatschappij. Behalve de brief neergelegd door uw advocaat brengt u zelf geen enkel element aan om aan te tonen dat u verwesterd zou zijn. Het blijft bij hypothetische veronderstellingen naar voor gebracht in de brief van uw advocaat.

U brengt geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Wat uw vrees voor ontvoering betreft dient te worden gezegd dat reeds door de RvV werd geoordeeld dat u die in concreto dient aannemelijk te maken wat u niet doet. U houdt het bij algemene verklaringen dat u vreest dat Daesh u zal ontvoeren omdat ze islamieten zijn. Het blijft slechts bij een hypothetische bewering. Dit volstaat niet als nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. Overigens haalde u dit element al aan in uw eerste asielaanvraag en is het dus strikt genomen geen nieuw element.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De internetartikels die u neerlegt ondersteunen de analyse van het CGVS, met name dat "high profile" personen worden geviseerd en niet de gewone burgers.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de redelijke termijn en de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt immers vast dat de huidige bestreden beslissing meer dan 12 maanden na het indienen van zijn asielaanvraag werd genomen. Dit vormt naar mening van verzoeker dan ook duidelijk een schending van de termijn van 8 werkdagen die is opgenomen in artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Hij stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bij voorrang en niet binnen zeer korte termijn zijn asielaanvraag heeft behandeld. Bovendien meent verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing bijzonder summier is en geen rekening heeft gehouden met alle door hem ingeroepen elementen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 25 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout. Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen, voert verzoeker aan wel degelijk nieuwe elementen te hebben ingeroepen. Zo stelt hij als volgt:

- "1. de nieuwe guidelines van de UNHCR waarbij het verwesterd profiel expliciet wordt opgenomen als zijnde een risicoprofiel;*
- 2. het rapport van de Austrian Red Cross die de problemen van teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan opsomt;*
- 3. het rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van November/december 2011 met tevens verwijzing naar de problemen ingeval van terugkeer;*
- 4. het rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008 waarbij wordt gesteld dat personen die seculiere opvattingen uiten lastig worden gevallen en bedreigd, en dat vrouwen die een Westers gedrag hebben aangenomen ernstig risico lopen;*
- 5. het UNHCR rapport: Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, oktober 2012, met ook hier melding van de problemen voor teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan;*
- 6. het onderzoek van Liza Schuster en Nassim Majidi: "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013" met ook hier melding van de problemen voor teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan;*
- 7. het meest recente onderzoek van de "Refugee Support Network" van april 2016, met ook hier melding van de problemen voor teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan;*
- 8. concrete informatie betreffende het leven van verzoeker in België en de risico's ingeval van terugkeer:"*

In het kader van dit laatste punt geeft verzoeker aan dat zijn broer en hijzelf slechts kort in Afghanistan hebben gewoond, dat zij derhalve de Afghaanse gemeenschap niet kennen en ook de Afghaanse normen en waarden niet eigen zijn. Dit alles leidt ertoe dat zij niet weten hoe ze zich moeten gedragen in deze voor hen onbekende maatschappij. Bovendien benadrukt verzoeker dat hij nergens terecht kan in Afghanistan, nu het huis waarin zijn familie vroeger leefde werd verkocht en hij verder ook niemand kent in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar verschillende objectieve informatiebronnen die hij heeft aangehaald en die dateren van na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 februari 2016 en besluit dat hij aldus wel degelijk nieuwe elementen heeft aangehaald die aantonen dat hij persoonlijk een risico loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan. Ook de informatie over zijn leven in België dateert van na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een tweede luik van het tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing enerzijds stelt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt, maar anderzijds stelt dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat hij zich in Afghanistan niet zou kunnen aanpassen. Voorts meent verzoeker ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar bevoegdheid overschrijdt in zoverre zij overgaat tot een onderzoek ten gronde van dit nieuw ingeroepen element. Verzoeker betoogt voorts dat hij wel degelijk zo concreet mogelijk tracht aan te tonen dat de objectieve risico's, gedocumenteerd door internationale organisaties, manifest voor hem zouden gelden in geval van terugkeer naar Afghanistan en dit aan de hand van concrete feiten betreffende zijn leven in België. Verzoeker verwijst in dit verband opnieuw naar de informatie in diverse mensenrechtenrapporten en stelt: *"De rapporten wijzen erop dat zelfs voor Afghanen die lang in Pakistan of Iran hebben geleefd, de aanpassing in Afghanistan en de "opvang" door de Afghaanse bevolking problematisch verloopt. Dit geldt dus a fortiori voor een jongeman die in België is opgegroeid en niets van Afghanistan weet.*

De rapporten maken ook melding van de grote moeilijkheden voor terugkeerders om in hun levensonderhoud te voorzien aangezien het vinden van werk in Afghanistan quasi exclusief afhangt van het hebben van een netwerk/kennissen, hetgeen verzoeker niet heeft.

Wat verwerende partij echter van verzoeker eist, is dat hij niet langer zichzelf is. Dat hij zich niet langer bezig houdt met muziek, sport, jeugdactiviteiten en nog belangrijker voor verzoeker, zijn studies. Verzoeker wenst immers zeer graag verder te studeren in België en behaalt ook zeer goeie studieresultaten. Dit zou echter allemaal gedaan zijn ingeval van terugkeer.

Deze elementen maken deel uit van het karakter en de identiteit van verzoeker. Verwerende partij mag niet zo maar eisen dat verzoeker, ingeval van terugkeer, niet langer zichzelf mag zijn en zijn identiteit zou onderdrukken.

Zo heeft het Hof van Justitie in het arrest Y en Z omtrent de vraag of elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, uitdrukkelijk gesteld, dat het niet relevant is of de aspecten van geloof die worden aangetast, tot het kerngebied van het geloof behoren of enkel tot de "uiterlijke geloofsbeleving".

Volgens het Hof moet men kijken naar de aard van de onderdrukking:

[...]

In een derde onderdeel van het tweede middel stelt verzoeker vast dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen al dan niet een onderzoek heeft gevoerd naar de nieuw ingeroepen elementen en alle elementen met één zin van tafel veegt.

*In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, alsook een manifeste appreciatiefout. Vooreerst stelt verzoeker vast dat er in de bestreden beslissing gebruik wordt gemaakt van stereotiepe motivering betreffende de veiligheidssituatie in Kabul, zodanig dat er op geen enkel ogenblik rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker. Zo diende het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* rekening te houden met het feit dat verzoeker al meer dan 8 jaar geen voet in Afghanistan heeft gezet, dat hij zijn leven in België heeft opgebouwd en dat zijn identiteit volledig verbonden is aan de Belgische cultuur, dat hij geen netwerk meer heeft in Afghanistan dat hem zou kunnen opvangen, noch een huis waar hij terecht zou kunnen. In dit verband citeert verzoeker nog uit een recent persartikel betreffende zijn broer O.. Verzoeker stelt echter vast dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een theoretisch betoog zonder dit *in concreto* toe te passen op hem en zich aldus de vraag te stellen of de situatie van verzoeker geen nieuw element vormt gezien de actuele veiligheidssituatie in Kabul en zijn profiel. Verzoeker is van mening dat mocht de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit wel hebben gedaan, zijn asielaanvraag wel degelijk in overweging zou zijn genomen. Hij vervolgt: "Immers, op grond van de informatie in het administratief dossier blijkt vooreerst dat westerse symbolen duidelijk geïdentificeerd worden door anti-regeringstroepen: de bestreden beslissing stelt immers dat er een vast patroon bestaat waarbij westerlingen worden geïdentificeerd.*

Uit de bovenvermelde rapporten betreffende het lot van terugkeerders blijkt duidelijk dat de Afghaanse bevolking zeer snel terugkeerders, verwesterde vluchtelingen, weet te herkennen:

[...]

- of in het onderzoek van Liza Schuster en Nassim Majidi, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, van mei 2013:

[...]

Ingeval van terugkeer zal dus zeer snel de informatie rond gaan dat verzoeker en zijn gezin jarenlang in België hebben geleefd en zullen ze dus worden geïdentificeerd door opstandelingen.

Dit vormt bijgevolg weldegelijk een nieuw element in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de toepassing van artikel 48/4 Vreemdelingenwet nu verwerende partij geen analyse heeft gevoerd van de actuele veiligheidssituatie in Kaboel rekening houdend met het specifiek profiel van verzoeker."

In een tweede onderdeel van het derde middel voegt verzoeker nog toe dat hij uitgelegd heeft niet over een netwerk te beschikken in Afghanistan, noch een huis waar hij naartoe zou kunnen gaan. Verzoeker benadrukt dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft uitgelegd dat hij niet in zijn eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien nu hij nooit in Afghanistan heeft gewerkt en de taal amper nog kan spreken. In de bestreden beslissing wordt echter geen aandacht besteed aan deze nieuwe elementen. Verzoeker citeert uit verschillende rapporten en betoogt dat een netwerk in Afghanistan essentieel is voor teruggekeerden.

In een laatste onderdeel van het derde middel betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat er verschillende objectieve bronnen voorhanden zijn die erop duiden dat er in Kabul anno 2016 het meest aantal burgerslachtoffers zijn voor heel Afghanistan en dat burgers aldus wel degelijk worden geviséerd door de aanslagen. Ook blijkt uit het EASO-rapport dat het lot van de teruggekeerden naar Kabul alarmerend is en een terugkeer zelfs neerkomt op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Aangaande de mogelijkheid tot het vinden van werk verwijst verzoeker naar informatie waaruit blijkt dat IDP's grote moeilijkheden ondervinden om werk te vinden en kinderen heel vaak niet naar school kunnen gaan omdat ze moeten werken. Ook de toegang tot het onderwijs is voor IDP kinderen niet evident. Verzoeker vervolgt nog dat de huisvesting in Kabul inmiddels onbetaalbaar is geworden zodat de meerderheid van de stadsburgers in sloppenwijken tracht te overleven. Tot slot wijst verzoeker er nogmaals op dat het hebben van een netwerk in Afghanistan essentieel is voor teruggekeerden, evenals voor het vinden van werk. Verzoeker besluit aldus dat een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken.

In een vierde middel voert verzoeker nog de schending aan van artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt niet in staat te zijn om te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot een direct of indirect refoulement omdat dit de taak zou zijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij wijst in dit verband op artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet waaruit nochtans het tegendeel blijkt.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag in eigen naam nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 september 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bij 's Raads arrest nummer 162 238 van 17 februari 2016 bevestigd. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

2.2.3. Op 20 juli 2016 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat van 29 februari 2016 die onder meer verwijst naar het nieuwe risicoprofiel van verwesterde personen in de "*UNHCR Guidelines*" van 19 april 2016 en enkele krantenartikelen betreffende de veiligheidssituatie in Kabul.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: een artikel "*Reportage. Uitgewezen O. B. (21) probeert het hoofd koel te houden in alle commotie. 'De examens verlossen me van de stress'*" van De Morgen van 15 december 2016 (stuk 3).

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende nieuwe stukken: een foto van de intrekking van de beslissing van *"Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag)"* ten aanzien van verzoekers broer O. door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017, het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nummer 195 252 van 21 november 2017 met bewijs van notificatie en de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nummer 209 921 van 18 oktober 2017.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, waarbij hij zich vooreerst steunde op het relaas van zijn ouders (verzoekers vader zou omwille van zijn werkzaamheden onder het communistische regime van Najibullah bedreigd worden door de partijen Jamiat en Hezb-i-Islami en verzoekers moeder zou als lerares eveneens bedreigd worden), waarbij ook de ontvoering van zijn broer O. in 2007 is inbegrepen. Verder haalde verzoeker aan te vrezen voor rekrutering door gewapende groeperingen en voor ontvoering. Tot slot vermeldde verzoeker ook de in het algemeen gevaarlijke situatie in Afghanistan, het gebrek aan studiemogelijkheden, de moeilijkheid om zich aan een nieuw schoolsysteem aan te passen en het taboe dat op muziek rust, terwijl verzoeker graag verder muziek zou willen spelen. Verzoekers advocaat voegde hier nog aan toe dat verzoekers vrijere, verwesterde levensstijl hem zou kunnen doen botsen met de conservatievere Afghaanse waarden.

2.2.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker zich in zijn huidige asielaanvraag deels baseert op elementen die al aangehaald werden in zijn eerste asielaanvraag, met name het gegeven dat hij gezien zijn lange verblijf in België bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd en ook thans zijn verwestering onvoldoende concreet aantoonst; (ii) in het kader van verzoekers vrees voor ontvoering reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld werd dat hij deze *in concreto* aannemelijk dient te maken, hetgeen hij nalaat te doen aangezien hij zich beperkt tot algemene verklaringen en hypothetische beweringen, die bezwaarlijk gezien kunnen worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten en (iii) hoewel er zich in Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 17 augustus 2017 (CG nr. 1410493Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.6.1. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van acht werkdagen en niet bij voorrang en binnen zeer korte tijd zijn asielaanvraag heeft behandeld, wijst de Raad erop dat artikel 57/6/2, tweede en derde lid luidt als volgt: *“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.*

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden.” Dit betreffen evenwel termijnen van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijnen worden overschreden. Voorts dient erop gewezen dat dit de Raad niet belet om tot een beslissing te komen en aldus niet relevant is. Verzoeker toont evenmin aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn asielaanvraag sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

In zoverre verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden door de stukken te beoordelen die hij ter staving van zijn huidige asielaanvraag heeft voorgelegd, benadrukt de Raad dat het op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal behoort om te oordelen of de nieuwe elementen die verzoeker heeft voorgelegd de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Om hierover een oordeel te kunnen vellen, is het uiteraard noodzakelijk de door verzoeker bijgebrachte stukken te beoordelen. Er anders over oordelen, zou voormelde wetsbepaling alleen maar zinledig maken.

2.2.6.2. Wat betreft verzoekers vrees dat hij, gelet op zijn lange verblijf in België, bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd en alle elementen van zijn karakter en identiteit zal moeten aanpassen, dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. 162 238 van 17 februari 2016 dienaangaande reeds als volgt werd geoordeeld: *“Waar verzoeker verder aanvoert dat zijn asielaanvraag voornamelijk gebaseerd is op zijn verwesterd profiel en dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst alle elementen van zijn persoonlijkheid zal moeten aanpassen, dient vastgesteld dat verzoeker dienaangaande opnieuw niet verder komt dan het opwerpen van een aantal veronderstellingen en het verwijzen naar algemene rapporten en een Australisch radio-interview die geen van allen betrekking hebben op zijn persoon, zonder een concreet element aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk als een verwesterd persoon zou worden aanzien of dat hij een dermate grote aanpassing zal moeten doen die redelijkerwijze niet van hem kan worden verwacht. Verzoeker toont immers niet aan dat zijn activiteiten in België van de afgelopen jaren in zijn land van herkomst gekend zijn, noch dat deze activiteiten een onontbeerlijk deel uitmaken van zijn identiteit. Hoewel gelet op de jonge leeftijd waarop verzoeker in België aankwam en de relatief lange periode die sindsdien verstreek, kan worden aangenomen dat verzoeker zich bepaalde normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft eigen gemaakt, kan niet worden aangenomen dat dit het hem onmogelijk maakt om zich in zijn land van herkomst opnieuw aan te passen aan de aldaar geldende normen en waarden. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker melding maakt van problemen om te studeren en te werken en van angst om gerekruteerd te worden: **“U vermeldde al de veiligheidssituatie. Moeilijkere toegang tot onderwijs. Weinig muziekonderwijs, nog andere redenen waarom u niet zou kunnen aarden? Ik ben verwesterd. Ik spreek de talen. Hoe bedoelt u, ik ben verwesterd?** Ik ben hier gewend, met zulke mogelijkheden en zo. Ik woon al bijna 6 jaar hier. Ik was minderjarig toen ik hier kwam, nu ben ik meerderjarig. Ik denk ook niet dat ik daar mijn studies kan verder doen. Als ik mijn studies niet kan doen, dan moet ik daar werken en zo. Daar zijn twee miljoen Afghanen. Kinderen gaan gewoon werken om gewoon geld te kunnen krijgen om dagelijks mee te leven. Ik zou daar niet echt kunnen studeren en **zou u dat het u moeilijk maken om in Afghanistan te leven?** Ik leef hier maar ik volg Afghanistan. Je kan alles zien: de situatie, het onderwijs, de situatie in Kabul zelf. U wordt toch bang als je vroegere president zo gemakkelijk dood gaat. Een president, niet de gewone bevolking. Een president met zo veel mensen die voor zijn huis staan. Die gaat dood. Denkt u dat gewone mensen niet dood gaan. Ik zie dat elke dag in het nieuws. Als je naar de markt gaat. Je weet nooit wanneer je terug levend thuis komt of niet. Enkele weken geleden, dat Libanees restaurant. Mensen beginnen te schieten, zonder reden. Er was een man die 7 kinderen verloren had.*

Ik kan u de video' nog altijd tonen. Kan u voor die kinderen zorgen? Ik kan u duizenden video's tonen van zo'n dingen. Gaat de president voor die kinderen zorgen? Ik vind het daarom heel raad dat Kabul als veilige stad wordt beschouwd. De president wordt gedood. Rabbani heet hij. [...] Ik moet ook zeggen dat ik geen recht heb op een studietoelage, hoewel ik al zes jaar naar school ga." (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Hieruit valt geenszins af te leiden dat verzoeker dermate verwesterd is dat hij in concreto dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of voor een reëel risico op ernstige schade. Het voorgaande klemt des te meer daar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van een vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verwesterd profiel, hoewel hij wel meldde sinds 2008 in België te verblijven (administratief dossier, stuk 12). Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden verwacht dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als zijn beweerde verwestering hierin zou hebben vermeld, temeer daar hij dit element in zijn verzoekschrift omschrijft als de hoofdzaak van zijn asielaanvraag. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld."

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift met klem bevestigt dat hij wel degelijk nieuwe elementen inroept en hij verwijst naar: "2. *het rapport van de Austrian Red Cross die de problemen van teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan opsomt;*

3. *het rapport van de Afghanistan Independent Human Rights Commission van November/december 2011 met tevens verwijzing naar de problemen ingeval van terugkeer;*

4. *het rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008 waarbij wordt gesteld dat personen die seculiere opvattingen uiten lastig worden gevallen en bedreigd, en dat vrouwen die een Westers gedrag hebben aangenomen ernstig risico lopen;*

5. *het UNHCR rapport: Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, oktober 2012, met ook hier melding van de problemen voor teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan;*

6. *het onderzoek van Liza Schuster en Nassim Majidi: "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013" met ook hier melding van de problemen voor teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan;*", dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag verwijzingen opnam naar deze diverse rapporten, zodat dit betoog – wat betreft deze vier rapporten – niet dienstig is. De Raad herhaalt in dit verband dat zijn bevoegdheid in dit geval beperkt is tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

Wat betreft de "UNHCR Guidelines" van 19 april 2016 waarin het risicoprofiel van personen die als verwesterd worden aanzien wordt vermeld en de verwijzing naar het onderzoek van "Refugee Support Network" van april 2016 waarin melding wordt gemaakt van de problemen voor teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees *in concreto* aan te tonen en blijft hier in gebreke. De Raad stelt met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers vast dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt, zelf geen enkel argument aanhaalt in dit verband en berust in het verwijzen naar de brief die zijn advocaat opstelde (administratief dossier, stuk 6, verklaring meervoudige asielaanvraag van 20 juli 2016, in het bijzonder vragen 15 en 17).

Waar verzoeker aanvoert dat de informatie betreffende zijn leven in België wel degelijk nieuwe elementen zijn, met name het feit dat hij middenjury volgt en hoopt dit jaar nog zijn middelbaar diploma te behalen, hij ingeschreven is als vrij student aan de Katholieke Universiteit Leuven, ingenieurswetenschappen, hij zich actief blijft inzetten in de maatschappij en bijvoorbeeld geregeld optreedt als vertaler voor een sociaal vertaalbureau, hij actief is bij de jeugdbeweging en piano speelt, merkt de Raad op dat verzoeker voorbijgaat aan de pertinente motiveringen van de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat deze elementen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden beoordeeld. De commissaris-generaal overwoog evenwel terecht dat deze elementen niet van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. De Raad treedt derhalve de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze aangaande deze verschillende documenten die verzoekers advocaat neerlegde teneinde aan te tonen dat verzoeker verwesterd is (administratief dossier, map 'Documenten') op goede gronden overweegt als volgt: "Uw advocaat legde

ook verschillende documenten neer die aan dienen te tonen dat u verwesterd bent. Echter uit deze documenten blijkt niet dat u dermate verwesterd bent dat u niet meer in Afghanistan zou aarden. Het feit dat u hier onderwijs volgt en actief bent in het verenigingswezen tonen nog niet aan dat deze bezigheden een onontbeerlijk deel uitmaken van uw identiteit en dat hierbij fundamentele rechten worden geschonden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. U heeft niet aangetoond dat u niet meer staat zou zijn u aan te passen aan de geldende normen en waarden van de Afghaanse maatschappij. Behalve de brief neergelegd door uw advocaat brengt u zelf geen enkel element aan om aan te tonen dat u verwesterd zou zijn. Het blijft bij hypothetische veronderstellingen naar voor gebracht in de brief van uw advocaat.”

In zoverre verzoeker nog betoogt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem zou betekenen dat hij niet langer zichzelf kan zijn omdat deze elementen deel uitmaken van zijn karakter en zijn identiteit en hij hiertoe verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie “Y. en Z.” van 5 september 2012, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker geen concreet element aanvoert waaruit zou blijken dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk als verwesterd persoon zou worden aanzien. Het loutere gegeven dat hij zich in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt bovendien op zich geen ‘vervolgning’ in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit. Bepaalde aanpassingen van zijnentwege om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op verzoekers fundamentele grondrechten en vrijheden. Verzoeker toont niet aan dat hij een dermate grote aanpassing zal moeten doen die redelijkerwijze niet van hem kan worden verwacht.

2.2.6.3. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De internetartikels die u neerlegt ondersteunen de analyse van het CGVS, met name dat "high profile" personen worden gevisieerd en niet de gewone burgers."

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit rapporten en de argumentatie dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bedient van een stereotiepe motivering, toont verzoeker allerminst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie in het verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar zijn specifiek profiel als "verwesterd" verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.2.6.2..

In zoverre verzoeker in het onderhavig verzoekschrift tracht de tijdens de eerste asielaanvraag gedane vaststellingen te ontcrachten hierbij onder meer stellend dat hij niet over een netwerk beschikt in Afghanistan waardoor hij grote moeilijkheden zal ondervinden om toegang te krijgen tot onderwijs en eveneens huisvesting een probleem vormt, dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. Er dient opnieuw te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

In dit verband werd in 's Raads arrest nr. 162 238 van 17 februari 2016 dienaangaande reeds als volgt werd geoordeeld: *"In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gesteld als volgt:*

"Aansluitend kan men op basis van uw gehoor en de gehoren van uw broers en ouders vermoeden dat er voor uw familie wel degelijk nog steeds een netwerk in Kabul is. Hierbij mag niet vergeten worden dat uw familie oorspronkelijk van daar afkomstig is. Zowel uw vader als uw moeder zijn immers in de provincie geboren (zie Gehoorverslag CGVS V1, p. 2, zie Gehoorverslag CGVS B.M.E., dd. 18/10/2012 (V2), p. 2 en zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 18/10/2012 (M2), p. 2). Wanneer een familie zo in een regio geworteld is, is het niet meer dan logisch dat ze daar, zelfs na enkele jaren afwezigheid, nog steeds lokale verankeringen hebben. Vervolgens verbleven uw beide ouders bijna uitsluitend in Kabul tot 1996 (zie CGVS V2, p. 2 en zie CGVS M2, p. 2). Na een verblijf in Iran en Pakistan keerde uw familie in 2002 terug naar Kabul (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS V2, p. 3, 5, zie Gehoorverslag CGVS B.P., dd. 26/02/2009 (M1), p. 2 en zie Gehoorverslag B.M.M. (ML), dd. 11/03/2014, p. 3). Vervolgens woonden jullie opnieuw jaren in Kabul tot jullie in 2008 Afghanistan voorgoed verlieten (zie CGVS V1, p. 3, zie CGVS M2, p. 3 en zie CGVS ML, p. 3). Jullie tweede verblijf in Kabul was lang genoeg om het oude netwerk te versterken en een nieuw netwerk op te bouwen. Uit de verklaringen van uw beide ouders bleek ook dat zij naar alle waarschijnlijkheid nog dichte familie in Kabul hebben. U heeft daar immers een oom en een tante langs vaders kant (zie CGVS V1, p. 5, zie CGVS V2, p. 6, zie CGVS MD, p. 3, zie CGVS O, p. 3 en zie CGVS ML, p. 4). Ook heeft u in elk geval nog twee tantes langs moeders kant in Kabul wonen (zie CGVS O, p. 3). Uw vader had in ieder geval nog contact met zijn zus en broer in 2009 (zie CGVS V1, p. 5) en de familie van uw vader heeft klaarblijkelijk enkele jiribs land in Char Qala (zie CGVS V1, p. 10, 11)."

Verzoeker voert hier tegen geen enkel inhoudelijk verweer, zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt."

Verder laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.4. Het aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikel *"Reportage. Uitgewezen O. B. (21) probeert het hoofd koel te houden in alle commotie. 'De examens verlossen me van de stress'"* van De Morgen van 15 december 2016 (stuk 3) vermag niet de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Uit het document kan slechts afgeleid worden dat er een open brief werd geschreven met betrekking tot de uitwijzing van verzoekers broer. Het louter neerleggen van deze informatie is echter geen bewijs van verzoekers gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Bovendien dient te worden benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Dezelfde vaststelling dringt zich op aangaande de ter terechtzitting neergelegde foto van de intrekking van de beslissing van *"Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag)"* ten aanzien van verzoekers broer O. door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2017, het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nummer 195 252 van 21 november 2017 met bewijs van notificatie en de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nummer 209 921 van 18 oktober 2017, die allen betrekking hebben op verzoekers broer O..

2.2.6.5. Ten slotte wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.2.6.5. In de mate verzoeker meent dat het door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verstrekte advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet voldoet aan de motiveringsplicht, dient te worden vastgesteld dat het advies van de commissaris-generaal slechts voorafgaat aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER